

—Ὅχι μὴν ἀπελπίζεσαι!, Ναὶ, λέγω σοι τὸ, Χαῖρε
 Ἀνάστηθι καὶ εὐκλειαν τὴν παλαιάν σου φέρε...
 ὦ! ναὶ, τὸ προφητεύω...
 Τὴν μοῖράν σου μαντεύω...

Θὰ δῆς καὶ πάλιν Ποιητὰς καὶ Συγγραφεῖς Σμυρναίους
 Καὶ ἐφαμίλιους παλαιῶν τὴν γλῶσσάν των τοὺς νέους
 ὦ! ναὶ, τὸ προφητεύω! Βουλὴ Βουλὴ ναὶ θεία
 Ἡ Σμύρνα τῶν ἐπιστημῶν νὰ γείνη κατοικία·
 Ἐ' ὁ Μῆλης μας νὰ γείνη!
 Τῶν Ποιητῶν ἡ κλίνη...

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥ—ΚΑΖΕΠ.

Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὑπῆρχεν εἰς τὸ Βαγδάτιον
 γ'ρων τις ἔμπορος, καλούμενος Ἀμποῦ—Καζέπ,
 πολλὰ περίφημος διὰ τὴν φιλαργυρίαν του. Μ' ὅλον
 ὅτι ἦτον ὑπὲρ πλοῦτος, τὰ φορέματά του ἦσαν κατεμβα-
 λωμένα καὶ κατεσχιμένα, καὶ τὸ χονδροειδέστατον
 Σαρίκιόν του τοσοῦτον ῥυπαρὸν, ὥστε δὲν ἠδύνατό
 τις νὰ διακρίνῃ ποίου χρώματος ἦτον. Ἀπ' ὅλην του
 τὴν ἐνδυμασίαν, τὰ ὑποδήματά του εἴλκυον τὴν
 προσοχὴν πάντων. Οἱ μέχρις ἐνὸς δακτύλου χονδροὶ
 πάτοιτων ἦσαν στολισμένοι μετὰ πλῆθος καρτίων, καὶ εἰς
 τὰ ἐπάνω δέρματα τὸ ἐν ἐμβάλωμα ἦτον ἐπὶ τοῦ ἄλλου.
 Τὸ περίφημον πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν ποτὲ δὲν εἶχε
 τοσαῦτα κομμάτια. Δέκα χρόνους τὰ ἐφόρει ὁ Ἀμποῦ—
 Καζέπ, καὶ οἱ καλῆτεροι ἐμβαλωματάδες εἶχον κατα-
 βάλλειν ὅλην των τὴν ἐπιτηδειότητα διὰ νὰ συναρμόσῃσι
 τὸ ἐν μέρος μετὰ τὸ ἄλλο. Ἐγιναν δὲ καὶ τόσοι βαρεῖα,
 ὥστε κατήντησε παροιμία εἰς ὅλον τὸ Βαγδάτιον, καὶ
 ὅσοι ἤθελον νὰ παραστήσωσι βαρὺ τι πρᾶγμα ἔλε-

γον ὅτι ὁμοιάζει τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀμποῦ—Καζέπ.·

Ἐνῷ ὁ φιλάργυρος οὗτος γέρων ἐπεριδιάβαζεν εἰς τὴν μεγάλην ἀγορὰν τοῦ Βαγδατίου, ἐπειδὴ τὸν ἐγνωρίζον ὅτι ἦτο πλουσιώτατος, τῷ ἐπρότειναν νὰ ἀγοράσῃ ἀρκετὴν ποσότητα κρυσταλίων, τὰ ὅποια καὶ ἔλαβεν ἀμέσως διότι ἦσαν πολλὰ ευθηνά. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μαθὼν ὅτι μυροπώλης τις χρεωκοπήσας εἶχε διὰ τελευταῖόν του καταφύγιον βοδόσταμον νὰ πωλήσῃ, υπῆγε νὰ τὸν εἴρῃ, καὶ ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν δυστυχίαν του, τὸ ἠγόρασε μετὴν ἡμίσειαν τιμῇ. Τοῦτο δὲ τὸν ἐχαροποίησε μεγάλως, καὶ, ἀντὶ νὰ κάμῃ μέγα τι συμπόσιον εἰς τοὺς ἐπισημοτέρους τῆς Ἀνατολῆς ἐμπόρους, ἀπεφάσισε πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ ὁποίου διὰ πολὺν καιρὸν δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν θύραν.—Ἐνῷ ἐξεδύετο, εἰς ἓκ τῶν φίλων του, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε διὰ τοιοῦτον (διότι οἱ φιλάργυροι σπανίως ἔχουσι φίλους) τῷ εἶπεν ὅτι τὰ ὑποδήματά του ἔγιναν τὸ παραμύθιον ὅλης τῆς πόλεως, καὶ ὅτι ὡς καὶ τὰ παιδία τὸν περιγελάσῃ, καὶ τὸν δ-ίχνουσιν εἰς τοὺς δρόμους, καὶ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγοράσῃ ἄλλα.—Τὸ εἶχα κατὰ νοῦν εἶπεν ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ, πλὴν ἀκόμη, ἐπρόσθεσε μὲ σαρδόνιον γέλωτα, δὲν εἶναι διὰ πέταγμα καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι τόσο παλαιὰ βέβαια. Καὶ οὕτω μέσοβαρὸν ἦθος ἐξεδύθη καὶ εἰσῆλθε διὰ νὰ λουσθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔτυχε καὶ ὁ κριτῆς τοῦ Βαγδατίου νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ λουτρὸν. Ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ ἐκβῆκε πρότερον, καὶ ἀφοῦ ἐνδύθη, ἐζήτησε καὶ τὰ ὑποδήματά του· ἀλλ' ἀντὶ τῶν ἰδικῶν του, ἠῦρεν ἄλλα νέα. Ὁ φιλάργυρος καταπεισθεὶς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεθύμει, ὅτι ἦσαν δῶρα τοῦ φίλου του, ὅστις καὶ τῷ εἶχεν ἀναφέρει περὶ αὐτῶν, ἔβαλεν εἰς τοὺς πόδας του τὰ ὠραῖα ταῦτα ὑποδήματα, καὶ πλήρης χαρᾶς, ἀνεχώρησεν.

Ὅτε ὁ κριτῆς ἀπελούσθη, οἱ δοῦλοί του ἐζήτησαν τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου των, πλὴν δὲν εὗρήκαν εἰμὴ παλαιὰ τινα ὑποδήματα, ἅτινα ευθὺς ἐγνώρισαν ὅτι ἦσαν τοῦ Ἀμποῦ—Καζέπ. Ἀμέσως ἔτρεξαν ὀπισθέν

του, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν τὸν ἔφερον ὀλοφάνερον κλέπτειν ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ. Ὁ Κριτὴς ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ ὑποδήματά του, τὸν ἔστειλε καὶ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐγνωρίζετο ὅτι ἦτον ὑπέρπλουτος, ἦτον ἀνάγκη νὰ πληρώσῃ ἀρκετὴν ποσότητα διὰ νὰ ἐκβῇ ἀπὸ αὐτὴν.

Ἐπιστρέψας ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔρριψεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τὰ ὑποδήματα εἰς τὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅστις ἦτον ἀντίκρυ τοῦ οἴκου του. Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀλιεῖς τινὲς σύροντες τὰ δίκτυά των, καὶ εὐρίσκοντες αὐτὰ βαρύτερα παρὰ τὸ σῦνηθες, παρωργίσθησαν μεγάλως, ὅτε παρ' ἐλπίδα των ἶδαν εἰς αὐτὰ τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀμποῦ—Καζέπ. Τὰ καρφία εἶχον κατασχίσει τὰς κλωστὰς τοῦ δικτύου, καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν των ἐστοχάσθησαν νὰ τὰ ρίψωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἅτινα εἶχε συνήθειαν ν' ἀφίνη ἀνοικτά. Τὰ ὑποδήματα ριφθέντα μὲ ὀρμὴν, ἔπεσαν εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἦσαν αἱ φιάλαι μὲ τὸ ροδόσταμον καὶ τὰς κατεσύντριψαν.— Συλλογισθῆτε τὴν θλίψιν τοῦ Ἀμποῦ—Καζέπ ὅτε ἶδε τόσῃν ζημίαν. Κατηραμένον ὑποδήματα, ἐφώναξε μὲ πόνον τῆς ψυχῆς του σύρων τὰ γένειά του, δὲν θέλετε μὲ φέρει πλέον ἄλλο κακόν. Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε μίαν ἀξίνην, καὶ ἔσκαψεν εἰς τὸν κῆπὸν του διὰ νὰ τὰ παραχώσῃ.

Εἰς τῶν γειτόνων του ὅστις πρὸ πολλοῦ τὸν κατέτρεχε, παρατηρήσας αὐτὸν σκάπτοντα, ἔτρεξε πάραυτα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Διοικητὴν, ὅτι ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ εὐρύηκε θησαυρὸν εἰς τὸν κῆπὸν του. Ὁ φιλάργυρός μας παρέστησεν ὅτι δὲν ἤυρε θησαυρὸν, ἀλλ' ὅτι ἤθελε μόνον νὰ παραχώσῃ τὰ παλαιά του ὑποδήματα, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ, ἦτον ἀνάγκη νὰ πληρώσῃ πάλιν μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα. — Ἀπηλπισμένος ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ, ἐκαταρᾶτο ἐξ ὅλης καρδίας τὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια καὶ ἀπὸ ὀργὴν ὑπῆγε νὰ ρίψῃ εἰς ὑδραγωγεῖον ἀρκετὰ μίλια μακρὰν τῆς πόλεως, νομίζων ὅτι δὲν ἤθελεν ἀκούσει πλέον τίποτε περὶ τούτων. Πλὴν ἡ τύχη ἥτις δὲν ἐβαρύνθη νὰ τὸν κατατρέχῃ, ἔφερε τὰ ὑπο-

δήματα κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸ τρέξιμον τοῦ νεροῦ. Οἱ ἐπιστάται τῶν πηγῶν ἔτρεξαν διὰ νὰ διορθώσωσι τὸ ὑδραγωγεῖον· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγησαν ἰδόντες τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀμποῦ—Καζέπ! ἀμέσως δὲ ἔφερον αὐτὰ εἰς τὴν Διοίκησιν, καὶ παρέστησαν ὅτι ἐκεῖνα ἐπέφεραν τὴν τόσην βλάβην εἰς τὴν πόλιν.— Ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ τὰ διπλᾶ τῶν ὅσα εἶχε δώσει κατὰ τὰς ἄλλας φοράς. Διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ὁμῶς τελευταῖον ἀπὸ τὰ κακὰ ὅσα τῷ ἐπροξένουν τὰ ὑποδήματά του, ἀπεφάσισε νὰ τὰ καύσῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν καταβρεγμένα, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνω εἰς τὸ δῶμά του, διότι, (μ' ὅλον ὅτι ἦτο τοσοῦτον φιλάργυρος.) ἡ οἰκία του ἦτον ὠραιότατη, καὶ εἶχεν ἀξιόλογον δῶμα, ὅπου ἐπήγαινε κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ν' ἀναπνέῃ τὸν ἀέρα του.

Ἀλλ' ἡ τύχη δὲν εἶχεν ἀκόμη χορτάσειν. Ὁ σκύλος τοῦ γείτονός του κυττάζει τὰ ὑποδήματα, πηδᾷ ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο μέρος, λαμβάνει τὸ ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὸ στόμα του, καὶ παίζων μ' αὐτὸ, τὸ ρίπτει εἰς τὸν δρόμον. Τὸ ὀλέθριον ὑπόδημα πίπτει κατὰ τύχην εἰς τὴν κεφαλὴν μιᾶς ἐγγαστρωμένης γυναικὸς, ἣτις ἐπέρα ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου του. Ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὸ κτύπημα τοῦ ὑποδήματος ἡ γυνὴ ἀπεβάλθη, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τελευτήσῃ μάλιστα. Ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς ἀναφέρεται ἀμέσως εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ καταδικάζεται νὰ πληρώσῃ, ἀναλόγως τῆς βλάβης τὴν ὁποίαν τὰ ὑποδήματά του ἐπροξένησαν, ἄρκετὰ χρήματα.

Παρωργισμένος ὁ Ἀμποῦ—Καζέπ, καὶ ὡς ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν του, λαμβάνει τὰ ὑποδήματα, καὶ παρρησιασθεὶς μ' αὐτὰ, “Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Δικαστὴν μὲ σφοδρότητα ἣτις ἔκαμε καὶ ἐκεῖνον νὰ γελάσῃ,” Ἰδοὺ τὸ ὀλέθριον ὄργανον τῶν δυστυχιῶν μου. Τὰ ὑποδήματα ταῦτα μὲ ἔφεραν τέλος εἰς τὴν πτωχείαν. Καταδέξου λοιπὸν νὰ κόψῃς τὴν κρίσιν, ὥστε ὅλαι αἱ δυστυχίαι ὅσας θέλουσι προξενήσῃν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ

μὴν ἀνάγωνται πλέον εἰς ἐμέ. Ὁ κριτὴς δὲν ἠδυνήθη
νὰ τῷ ἀρνηθῇ τὴν χάριν ταύτην, καὶ ὁ Ἀμποῦ-Καζέπ
ἔμαθεν ἐκ πείρας πόσον ἀξίζει τὸ νὰ μὴ γνωρίζῃ τις νὰ
ἐξοδιάζῃ ὁ τ α ν ἀνήκη.

ΓΝΩΜΑ ΣΙΝΙΚΑΙ (—μεταφρ. ἐκ τοῦ Γαλλ.—)

Νὰ νικᾷ τις ἑαυτὸν, εἶναι τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ μὴ νικᾷται
ὑπὸ ἄλλου, νὰ γυμνάζῃ δ' ἑαυτὸν εἰς τὰς κακουχίας, εἶναι τὸ μόνον
μέσον τοῦ νὰ ᾔται ἐλευθερος. — Βλέπεις μὲ ὄμμα φθόρου καὶ ἐπιθυ-
μίας τὰ τῶν ἄλλων πλοῖτη, ἀλλ' αὕτη ἡ ἐπιθυμία, ἔσο βέβαιος, δὲν
θέλει σε ἀποκαταστήσει πλούσιον. Θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος; Εὐχα-
ριστοῦ εἰς τὰ ὀλίγα καὶ εἰς ὅσα σ' ἐξαρκοῦσι. — Πλούτος δὲν εἶναι τὸ πο-
σόν, ἀλλὰ τὸ περισσεῖον. — Ἀληθὴς πλούσιος εἶναι ὁ δαπανῶν ἀναλό-
γως τῶν εἰσόδων τοῖ.

— Ἄλλο δὲν εἶναι τοσοῦτον ἱκανώτερον νὰ μᾶς παρηγορήσῃ εἰς τὰς
δυστυχίας μας, ὅσον, ὅταν συλλογιζώμεθα τὰς τῶν ἄλλων, αἰτίαι
εἶναι πολὺ ἀνώτεραι τῶν ἰδικῶν μας. — Νὰ εὐρῇ τις κρυφίως δη-
σαιρὸν καὶ νὰ τὸν ἐπιστρέφῃ εἰς τὸν κυριὸν του, νὰ ἀπαντήσῃ τὸν
ἐχθρόν του καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ, καὶ νὰ εἰσακουσῇ εἰς τὰς κραυγὰς
του, χαρακτηρίζουσι τὸν ἀληθῆ ἄνθρωπον. — Ὅστις ἐκτελεῖ τὰ χρέη
του διότι τὸν καδυποβάλλει ἡ συνειδήσις του καὶ ὁ Θεὸς τῆς συν-
ειδήσεως ἔχει χαρακτῆρα ἀληθοῦς ἀνθρώπου, ἀλλ' ὁ ἐκτελῶν αὐτὰ
πρὸς ἐπίδειξιν, καὶ διότι ἐντρέπεται τοὺς ἄλλους, εἶναι ἀσυνειδήτος.
— Πρόσμενον νὰ μὲ περισσεύσωσι, καὶ τότε δύναμαι νὰ βοηθήσω
τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς μου. Ταλαίπωρε! Ποτὲ δὲν θέ-
λεις τοὺς βοηθήσειν! — Δὲν ὑπάρχει μάχη οὔτε ξίφος κινδυνωδέστε-
ρον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆν πλεονεξίαν, οὔτε ἀσπίς μεγαλητέρα
ἀπὸ τῆν αὐτάρκειαν. — Πόνοι, εὐχαριστήσεις, ἡδονὴ, χαρὰ δὲν
ἔχουσι τέρμα σταθερὸν, ἢ σημεῖον εἰς τὸ ὅποιον δύνανται νὰ
σταδῶσι. — Σὺ ἔχεις μόνον ἡμίονον καὶ ἵππεύεις, λυπεῖσαι βλέπων
τὸν ἄλλον ἵππεύοντα εἰς ἵππον, στρέφαι τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ
ιδὲ τὸν τρέχοντα πεζόν, καὶ θέλεις παρηγορηθῇ. — Μάδε νὰ ζῇς
καλῶς, καὶ θέλεις ἀποδάνει καλῶς. — Εἶναι οἱ στοχασμοί σου καθα-
ροί; Καὶ αἱ πράξεις θέλουν εἶσθαι ὁμοίως καθαραί. — Ζῆθι πάντοτε
μὲ τῆν αὐτὴν προφύλαξιν ὥς νὰ σ' ἐβλεπαν δέκα ὀφθαλμοὶ καὶ νὰ
ἐδεικνύεσο μὲ δέκα δακτύλους. — Τρῶγε χωρὶς νὰ παραδίδεσαι εἰς
τὴν τρυφὴν τῆς τραπέζης, κατοίκει χωρὶς νὰ ζητῇς τὴν ὑπερβο-
λὴν τῆς πολυτελείας καὶ τῆς χαννότητος, πράσσε μετὰ προσοχῆς
καὶ ὁμῆλει μετὰ φρονήσεως· μὴ χειροκροτήσῃς ποτὲ σεαυτόν. — Ζήτει
πρὸ πάντων τὴν συναναστροφὴν τῶν Σοφῶν, καὶ αἱ συμβουλαί των ἂς
ᾔναι νόμοισόν· καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἔχαμες μεγάλην κρῆσιν εἰς τὴν
ὁδὸν τῆς Ἀρετῆς.

Ἀπόστολος Δανιηλίδης.

[Συνέχεια.]